

عنوان مقاله:

تعلیم و تربیت با توجه به یکی از ابعاد سند تحول بنیادین

محل انتشار:

مجله مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی، دوره 5، شماره 45 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سید سجاد طباطبایی نسب -

سمیرا یزدی جنت آبادی -

عاطفه رازی -

زینب بهاری -

آرزو ربانی -

خلاصه مقاله:

پس از مواجهه ی انسان با تبعات این غفلت زدگی و گرفتاری او با تبعات جامعه صنعتی و زندگی مادی و بروز مشکلات متعدد فردی و اجتماعی ضرورت نگاهی دوباره به تربیت دینی احساس شد؛ که در این میان نظرات مختلفی به چشم می خورد. عده ای با طرح عدم دخالت دین در تربیت انسان و ناکارآمدی آموزه های دینی که ناشی از نگاه منفی به دین و عدم شناخت دقیق از مکتب تربیتی آن است. این بحث را همچنان رویکردی به مباحث قدیمی و مربوط به زمان نابالغی علم، تلقی می کنند. آنان تربیت را تنها بر مدار عقل و شناخت انسان از خودش استوار می سازند، و قائل اند که تنها علم، قابلیت شناسایی دقیق از آدمی را دارد؛ در این دیدگاه رابطه ای میان دین و تربیت وجود ندارد. با ابطال نظریه علم گرایی مطلق، گرایشی به مباحث دینی و معنوی بروز کرد، اما در این رهیافت نیز بسیاری از نdishمندان غربی رویکرد انسان را به دین غیر وحیانی و انسان محور کافی دانسته و راه های تربیتی برگرفته از آن را نیز برای هدایت انسان در مسیر پر پیچ و خم زندگی کافی می دانند. در این نگاه، ملاک انسان، و نیازهای او و رفع آنها است. و در موارد نیاز به دین رجوع می کند و با خرد خود از آن بهره می جوید، اما هرگز خود را در اختیار دین قرار نمی دهد و نمی گذارد دین با راه های تربیتی خود برای او تصمیم گیری کند. با توجه به ناکارآمدی دین (انسان محور) در همه ی شوون و عرصه های زندگی و همه جانبه نیازهای مادی و معنوی او، ضرورت رویکرد به (دین وحیانی) احساس می شود.

کلمات کلیدی:

دین، اسلام، تعلیم و تربیت، آموزش و پرورش.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1684223>

